

Ο «διάλογος» με τους χριστιανούς απολογητές - Να απαντά κανείς, ή να μην απαντά στην θρησκευτική προπαγάνδα;

Καθώς τα τελευταία χρόνια, με την εκρηκτική άνοδο του διαδικτύου και την απρόσκοπτη διάδοση της πληροφορίας, οι συζητήσεις περί θρησκείας, Εκκλησίας, Χριστιανισμού κ.λπ. δίνουν και παίρνουν, ουκ ολίγες φορές έχει τεθεί το ερώτημα: Θα πρέπει οι άθεοι, άθρησκοι κ.ά. να μπαίνουν στην διαδικασία να απαντούν στους σύγχρονους χριστιανούς απολογητές, απ' τη στιγμή που γνωρίζουν ότι δεν πρόκειται να πειστούν για την απάτη που πιστεύουν και ερμηνεύουν τις «ιερές γραφές» κατά το δοκούν; Μήπως θα ήταν καλύτερα να γίνονται παράλληλοι μονόλογοι;

Η (προσωπική) απάντηση είναι ναι, πως θα πρέπει να αντικρούεται κάθε θέση και κάθε επιχείρημα των απολογητών, ακόμα και αν ο διάλογος είναι καταδικασμένος σε αποτυχία. Και η αιτιολόγηση:

Το βασικό ζητούμενο, δεν είναι πειστούν οι απολογητές, γιατί αυτοί βρίσκονται σε «διατεταγμένη υπηρεσία». Ο αντικειμενικός σκοπός είναι, αν όχι να πειστεί, τουλάχιστον να προβληματιστεί το αναγνωστικό κοινό. Δηλαδή εσύ αγαπητέ αναγνώστη.

Εώς τώρα, οι επαγγελματίες της θρησκείας χαίρονταν το σκότος και την άγνοια που είχαν επιβάλλει. Η διακίνηση της πληροφορίας, σε σχέση με ότι τους αφορούσε τουλάχιστον, ήταν ελεγχόμενη. Ειδικά στην Ελλάδα, με το θεοκρατικό καθεστώς που την διέπει, το έργο τους ήταν και εξακολουθεί να είναι σχετικά εύκολο. Στο διαδίκτυο όμως τα βρήκαν «μπαστούνια». Γιατί εδώ έχουν να κάνουν με Λερναία Ύδρα. Ακόμα κι αν φιμώσουν μια φωνή, θα ξεπηδήσουν άλλες δέκα στη θέση της.

Βρέθηκαν ως εκ τούτου, στην πολύ δυσάρεστη θέση, όπου πλέον θα έπρεπε να δίνουν απαντήσεις σ' αυτούς που δεν ενστερνίστηκαν το «πίστευε και μη ερεύνα» και σε όσους γενικότερα αποκάλυπταν τα διαχρονικά ψεύδη και τις χριστιανικές απάτες, που η Εκκλησία ενίοτε επέβαλλε με την βία και την τρομοκρατία, ως

«υπέρτατη αλήθεια».

Αν λοιπόν αφήνονται αναπάντητα τα θρησκευτικά ψεύδη και γενικότερα η θρησκευτική (κι εν προκειμένω η χριστιανική) προπαγάνδα, τότε δημιουργούνται εντυπώσεις. Η απουσία απάντησης, εκλαμβάνεται ως αδυναμία θέσεων και επιχειρημάτων. «Δόξα τω Θεώ» (που δεν πιστεύω) όμως, η ίδια η «Αγία Γραφή» παρέχει πλούσιο υλικό που καταρρίπτει την «υπέρτατη αλήθεια».

Άρα θα πρέπει να δίνονται απαντήσεις, ακόμα και στις πιο εξωφρενικές θέσεις των απολογητών, ακόμα κι αν αυτοί εβρισκόμενοι μπροστά σε αδιέξοδο ή θέλοντας να αποφύγουν «σκοπέλους», είτε καταφεύγουν στο στερεότυπο «δεν μπορείτε να αντιληφθείτε το πραγματικό νόημα του λόγου του Θεού, γιατί δεν πιστεύετε σ' αυτόν», είτε καταφεύγουν σε ύβρεις, προσβλητικούς και μειωτικούς χαρακτηρισμούς (συνηθισμένη πρακτική των ηθικολόγων χριστιανών), επιβεβαιώνοντας την ρήση του Γκάντι: *«Πρώτα προσπαθούν να σε αγνοήσουν, μετά να σε γελοιοποιήσουν, μετά να σε πολεμήσουν και μετά τους νικάς»*. Μια άλλη τακτική των απολογητών, όταν τα βρίσκουν σκούρα, είναι να αποπροσανατολίζουν τη συζήτηση, είτε ανταπαντώντας με άλλο ερώτημα (συνήθως άσχετο με το θέμα), είτε δίνοντας άσχετες απαντήσεις. Σκόπιμο είναι λοιπόν να «επαναφέρονται στην τάξη» και στην επικέντρωση του αρχικού ερωτήματος.

Συμπερασματικά λοιπόν, αν οι διάφοροι προπαγανδιστές εξακολουθούν ν' «αλωνίζουν» ανενόχλητοι, χωρίς να δίνονται απαντήσεις στην προπαγάνδα τους, τότε ο Τερτυλλιανός θα εξακολουθεί να είναι επίκαιρος: *«Αν γνωρίζετε ό,τι πρέπει να γνωρίζετε, είναι συμφέρον να αγνοείτε τα υπόλοιπα, από φόβο μη μάθετε αυτά που δεν πρέπει καθόλου να γνωρίζετε»*.